

Novozélandské papoušky, slůňata, vlky nebo plameňáky – nejen tyto zvířata mohou návštěvníci stále pozorovat ve venkovních výběžích pražské zoo. Velké části z nich se totiž zazimování netýká a k vidění jsou venku i během zimních měsíců.

Ačkoliv by si leckdo mohl myslet, že papoušci vyhledávají pouze prostředí s vyšší teplotou, ve venkovní expozici Rákosova pavilonu se nachází i papoušek, kterému zima nevádí.

„Nestor kea obývá vysokohorské oblasti na Novém Zélandu a je dokonce jediným typicky alpínským druhem, protože se zdržuje v polohách nad 1 000 metrů nad mořem a byl zaznamenán dokonce ve výšce až 2 400 metrů nad mořem, což je o 800 výše než vrchol Sněžky,“ říká kurátor ptáků Antonín Vaidl. „Naše zimy jsou pro něj docela mírné a návštěvníci jej mohou pozorovat venku po celý rok.“

Slůňata Lakuna a Amalee si v Zoo Praha užívají již druhou zimu. Za příznivého počasí chodí do výběhu, i když napadne sníh. Foto Oliver Le Que, Zoo Praha

I když je venkovní teplota lehce pod bodem mrazu, chodí kolem poledne do výběhu také sloni indiští. Problém by pro tyto mohutné savce mohl představovat kluzký zledovatělý povrch na strmém koridoru vedoucím ze stájí do výběhů. Z pavilonu proto vychází po speciálně vyhřívaném chodníku, který nedovolí, aby se sníh na něm usadil.

„Suchý mráz slonům nevaří, ven je nepouštíme pouze, pokud je vlhko, vítr či vánice,“ vysvětluje

vrchní chovatel slonů Martin Kristen. „Sníh pak pro ně může být příjemným zpestřením. Slůňata Lakuna a Amalee se sněhem ráda pohazují a ochutnávají ho. Slonice Shanti dokonce umí chobotem vytvořit sněhové koule.“

Vlci euroasijské platí v zimě za nejodolnější obyvatele pražské zoo. Ve výběhu v horní části areálu tráví za mrazivého počasí opravdu i celých čtyřadvacet hodin. Foto Petr Hamerník, Zoo Praha

Nejodolnějším zimním zvířetem v Zoo Praha není překvapivě lední medvěd, ale vlk euroasijský. Ačkoliv mají vlci k dispozici suchou stáj, leží i v mrazu a sněžení ve výběhu, kde si pouze jako zvěř vyhrabávají dolíky, do kterých se ukládají ke spánku.

„Stejně jako u většiny savců je vlčí srst tvořena podsadou a pesíky, které jsou na plecích tuhé a dlouhé. Vytváří tak přes huňatou podsadu pláštík, po kterém déšť snadno steče a sníh sklouzne, aniž by roztál,“ objasňuje kurátor savců Pavel Brandl. „Jeho kožich je tak všem rozmarům počasí dokonale přizpůsoben.“

Překvapením pro některé návštěvníky může naopak být, že tučňáci Humboldtovi si v pobytu v mrazivějších teplotách nijak nelibují. Pochází totiž z Jižní Ameriky, kde okolní vzduch může dosahovat tropických teplot a voda na pobřeží se ochlazuje díky Humboldtově neboli Peruánskému proudu.

Pohled na plameňáky na sněhu leckoho zarazí. Tito ptáci mají ovšem zvláště uspořádaný krevní oběh, kdy se jim teplá krev proudící z těla do nohou ochladí natolik, že k prstům dorazí studená a její průtok se tak sníží. Tím nejen neztrácejí tělesné teplo,

ale navíc nevnímají žádný rozdíl oproti teplotě okolí. Foto Petr Hamerník, Zoo Praha

„Když napadne sníh, musíme tučňákům ve venkovním výběhu zamést cestičku, která vede až k bazénu,“ vysvětluje vrchní chovatel tučňáků Humboldtových Jakub Mezei. „Tučňáci mají k dispozici samozřejmě mírně vytápěný pavilon. Pokud ale venku opravdu mrzne, pouštíme je ven jen na pár hodin denně.“